Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1049/2015
22.10.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца В.П. из М., чији је пуномоћник В.В., адвокат из Ч., против туженог А. А.Д. Ч., чији је пуномоћник Љ.М., адвокат из Ч., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1309/2014 од 25.11.2014. године, у седници већа одржаној 22.10.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1309/2014 од 25.11.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Чачку П1 221/12 од 06.01.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 16.03.2012. године туженог. Одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени да тужиоца врати у радни однос на послове возача аутобуса на неодређено време. Обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 153.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1309/2014 од 25.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, а изрека пресуде је разумљива и у побијаној пресуди су дати разлози о свим одлучним чињеницама.

Према утврђеним чињеницама, уговором о раду број 580 од 21.04.2010. године тужилац је засновао радни однос код туженог на пословима возача аутобуса, а чији је опис радног места садржан у Правилнику о организацији и систематизацији послова код туженог. Правилником о организацији и систематизацији послова од 16.05.2011. године туженог, прописано је да је у опису радног места „возач аутобуса“ између осталих обавеза наплате и издавање аутобуских и пртљажних карата (ако нема кондуктера). Колективним уговором туженог од 11.10.2006. године, прописано је чланом 173. да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, а која се између осталог огледа и у превозу путника, путничког пртљага или робе без издавања односно наплаћивања превозних исправа, а што је као разлог отказа уговора о раду послодавца предвиђено и чланом 67. став 2. алинеја 16 Правилника о раду туженог од 17.08.2010. године. У поступку је утврђено да је дана 26.12.2011. године након извршене контроле путника од стране овлашћеног теренског контролора у аутобусу којим је управљао тужилац затечено три путника који нису имали путне карте. Тужени је оспореним решењем о отказу уговора о раду од 16.03.2012. године отказао тужиоцу уговор о раду број 580 од 21.04.2010. године, а због учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, као и на основу члана 67. став 1. алинеја 3, 6, 13 и 16 Правилника о раду од 17.08.2010. године и члана 17. став 2. тачка 3. (несавесно извршавање радних дужности), тачке 6 (противправно присвајање новца и друге имовине предузећа на било који начин, без обзира на износ и вредност), тачке 12 (превоз путника, путничког пртљага или робе без издавања, односно наплаћивање превозних средстава) и тачке 14 (неиздавање превозне исправе) из Уговора о раду број 580 од 21.04.2010. године. Пре доношења оспореног решења тужени је донео решење о удаљењу запосленог – тужиоца са рада број 8/25 од 10.01.2012. године због повреде радне обавезе и кршења радне дисциплине, а у образложењу решења је наведено да се тужилац привремено удаљава са рада у трајању од највише три месеца због сумње да је учинио повреду радне дисциплине.

На утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду, као и захтев да се обавеже тужени да тужиоца врати на рад.

У току поступка је утврђено да је тужилац учинио тежу повреду радне обавезе из члана 67. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог од 17.08.2010. године и члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, јер је дана 26.12.2011.године у аутобусу којим је управљао као возач, без присуства кондуктера примио три путника која немају путне карте, а што је констатовано приликом извршене контроле путника од стране овлашћеног теренског контролора. Из наведених разлога неосновано у ревизији тужилац истиче да није учинио повреду радне обавезе која му се ставља на терет.

Неосновани су и наводи тужиоца у ревизији да је он код туженог примљен у радни однос на пословима возача аутобуса, а не и на пословима

кондуктера. Правилником о организацији и систематизацији послова од 16.05.2011. године прописано је да запослени који обавља послове радног места возача, између осталих обавеза дужан је да врши наплату и издавања аутобуских и пртљажних карата (ако нема кондуктера) и води прописану документацију о раду. Тужилац 26.12.2011. године није поступио у складу са одредбама Правилника о организацији и систематизацији послова од 16.05.2011. године, па су без утицаја на законитост оспореног решења његови наводи да је он засновао радни однос код туженог на пословима возача а не кондуктера. У аутобусу којим је он управљао као возач, није било кондуктера, те је он имао обавезу да врши наплату и издавање аутобуских и пртљажних карата. Из наведених разлога решење туженог је законито, а тужени није у обавези да тужиоца врати на рад у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводи у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.